

Kniha Daniel — sto třinácté

Odhalení trojího naplnění proroctví: Pochopení významu 11. září 2001 v biblickém kontextu

Jeff Pippenger

2024-03-03

Když Pán 11. září 2001 vedl svůj lid posledních dnů zpět k Jeremjášovým „starým stezkám“, již předtím určil pravidlo trojího naplnění proroctví.

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohleďte a ptejte se na stezky dávnověké, kde je ta dobrá cesta, a chodte po ní, a naleznete odpočínutí svým duším. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Také jsem nad vámi ustanovil strážné se slovy: Naslouchejte zvuku polnice. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat. Jeremjáš 6,16.17.

Když Pán navrátil svůj lid na staré stezky, našli odpočínutí (pozdní déšť) a strážcům bylo tehdy dáno poselství polnice. Všichni proroci zcela jasně označují závěr posledních dnů, a proto poselstvím polnice posledních dnů bude poslední polnice, totiž sedmá polnice, která je třetím běda.

Když jeho lid posledních dnů začal chodit po starých stezkách, bylo rozpoznáno, že znaky prvního běda určovaly konkrétního symbolického historického vůdce (Mohameda) a že druhé běda činilo totéž (Osmana). Bylo zjištěno, že i každá z prvních čtyř polnic měla konkrétní symbolické vůdce, podle nichž bylo možné polnici určit, a tehdy bylo rozpoznáno, že Usáma bin Ládín byl symbolickým vůdcem třetího běda.

Mohamed byl spojen s Arábií, Osman byl symbolem Osmanské říše v Turecku a Usáma bin Ládín představoval celosvětový islámský teror, ačkoli i on byl, stejně jako Mohamed, Arab.

Bylo také rozpoznáno, že první běda zasáhla vojska Říma a že druhá běda zabila vojska Říma. Poté bylo rozpoznáno, že 11. září 2001 bylo bodem, kdy islám třetí bědy zasáhl vojsko Říma (Spojené státy), avšak při nedělním zákonu je zabije, až Spojené státy dospějí ke svému závěru jako šesté království biblického proroctví a odevzdají svou národní svrchovanost trojitému spojení draka, šelmy a falešného proroka.

Bylo rozpoznáno, že Spojené státy jsou zemská šelma se dvěma rohy moci. Základním prorockým rysem zemské šelmy je, že se mění z beránka v draka. Prorocky rohy představují sílu a silou zemské šelmy byly republikanismus a protestantismus, znázorněné jako dva rohy zemské šelmy. Nyní však v posledních dnech se dvě síly zemské šelmy změnily na vojenskou a hospodářskou moc. Dne 11. září 2001 islám třetího běda zasáhl zemi, symbol zemské šelmy, Pentagon, symbol její vojenské moci, a Dvojčata v New Yorku, symbol její hospodářské síly.

Když bylo rovněž rozpoznáno, že jak počáteční dějiny prvního běda, tak závěrečné dějiny druhého běda představovaly znázornění zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, bylo při příchodu třetího běda, když byly velké budovy New Yorku strženy, zjištěno, že proces zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc započal.

„Nyní přichází zpráva, že jsem prohlásila, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na velké budovy, které tam vyrůstaly, jedno poschodí za druhým: ‚Jak strašné výjevy nastanou, až Pán povstane, aby hrozně otřásl zemí! Potom se naplní slova Zjevení 18,1–3.‘ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přichází na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co přijde na New York, pouze vím, že jednoho dne budou tamní velké budovy strženy převrácením a vyvrácením Boží moci. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jediné slovo od Pána, jediný dotyk jeho mocné síly, a tyto mohutné stavby se zřítí. Nastanou výjevy, jejichž děsivost si nedokážeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

„zkáza, která je ve světě,“ je charakter islámu, neboť jeho charakter je v deváté kapitole, jedenáctém verši Zjevení, znázorněn jako Apollyon a Abaddon.

A měli nad sebou krále, jímž je anděl propasti; jeho jméno je v hebrejštině Abaddon, ale v řečtině má jméno Apollyon. Zjevení 9,11 (DEVĚT JEDENÁCT).

Význam jména neboli povahy krále, který vládne islámu, jak je v hebrejštině i řečtině vyjádřen oběma jmény, je „smrt“ a „záhuba“, které přišly 11. září 2001, když byly strženy velké budovy New Yorku. V tom okamžiku se začalo naplňovat Zjevení, kapitola osmnáct, verše jedna až tři.

Bylo rozpoznáno, že první zmínka o divokém muži islámu v knize Genesis užívá hebrejské slovo pro „divokého arabského osla“, které bylo v onom verši přeloženo jako „divoký muž“. Symbolem islámu je koňovitá čeleď a v 9. kapitole Zjevení byl islám rovněž znázorněn jako válečný kůň. Na posvátných tabulích Abakuka, o nichž byl Boží lid zpraven, že „nemají být měněny“, byl islám také znázorněn válečnými koňmi.

I řekl jí anděl Hospodinův: Hle, jsi těhotná a porodíš syna a dáš mu jméno Izmael, neboť Hospodin vyslyšel tvé soužení. A bude to člověk divoký; jeho ruka bude proti každému a ruka každého proti němu; a bude přebývat před tváří všech svých bratrů. Genesis 16,11.12.

První zmínka o narození Izmaele byla spojena se „zadržením“, které se stalo prvotním symbolem spojovaným s islámem.

Sáraj, Abramova žena, mu neporodila žádné děti; měla však služku, Egyptanku, jménem Hagar. I řekla Sáraj Abramovi: „Hle, Hospodin mi zamezil rodit; vejdi, prosím, k mé služce, snad skrze ni dojde dětí.“ A Abram uposlechl hlasu Sáraj. 1. Mojžíšova 16,1–2.

Již při vůbec první zmínce o islámu, jak je představován narozením Izmaele, je zdůrazněna podřízenost. Pojem podřízenosti je pro náboženství islámu zásadní. Slovo „islám“ je odvozeno od dvou arabských slov, „salaam“, které znamená „mír“, a „aslama“, které znamená „podřít se“ nebo „odevzdat se“. Islám učí, že věřící mají ve všech oblastech života podřizovat svou vůli vůli Alláha (Boha). Jakmile si Sára uvědomila, že učinila špatné rozhodnutí, když povzbuzovala Abrahama, aby pojal Hagar a zplodil Izmaele, dostala od Abrahama svolení, aby s Hagar nakládala tvrdě, což způsobilo, že Hagar uprchla z Abrahamova domu. Tam přijala poselství od anděla.

Abram však řekl Sáraj: Hle, tvá služebnice je ve tvé ruce; nalož s ní, jak uznáš za dobré. A když s ní Sáraj nakládala tvrdě, uprchla od její tváře. I našel ji anděl Hospodinův u pramene

vody na poušti, u pramene na cestě do Šúru. A řekl: Hagar, služebnice Sárajina, odkud jsi přišla a kam půjdeš? A ona řekla: Prchám od tváře své paní Sáráj. I řekl jí anděl Hospodinův: Vrať se ke své paní a pokoř se pod její ruce. Dále jí řekl anděl Hospodinův: Velice rozmnožím tvé potomstvo, takže nebude moci být pro množství sečteno. A anděl Hospodinův jí řekl: Hle, jsi těhotná a porodíš syna a nazveš jeho jméno Izmael, neboť Hospodin slyšel tvé soužení. A bude to člověk jako divoký osel; jeho ruka bude proti každému a ruka každého proti němu; a bude přebývat před tváří všech svých bratrů. Genesis 16,6–12.

Zdrženlivost islámu, „podřízení se“, které představuje charakter náboženství islámu, i úloha islámu jsou všechny obsaženy již v první zmínce o Izmaelovi a představují prorockou DNA islámu znázorněného třemi bédami ve Zjevení. Jakmile Pán přivedl svůj lid ke starým stezkám Jeremjášovým, rozpoznali také, že „čtyři větry“, které jsou zadržovány čtyřmi anděly v sedmé kapitole Zjevení, jsou konkrétně čtyřmi větry islámu.

„Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozhněvaný kůň usilující vytrhnout se a přehnat se přes povrch celé země, přinášející na své cestě zkázu a smrt.“ Manuscript Releases, svazek 20, 217.

„Rozhněvaný kůň“ islámu, který je zároveň „čtyřmi větry“, jež jsou „zadržovány“, zatímco je vykonáváno zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, nese ve své „stopě“ „smrt a zkázu“ (Abaddon a Apollyon). Právě tak jako omezení vložené na Hagar vtisklo tento prorocký atribut do symbolu islámu, jsou čtyři větry i rozhněvaný kůň oba zadržováni; a když byla tato skutečnost postavena na své místo, bylo rozpoznáno, že počátek prvního běda označuje omezení uvalené na islám, jak je znázorněno historickým příkazem Abú Bakra.

A bylo jim přikázáno, aby neškodili travě země, ani žádné zeleni, ani žádnému stromu, nýbrž pouze těm lidem, kteří nemají pečeť Boží na svých čelech. Zjevení 9,4.

Řádek za řádkem, počátek druhého běda, který je v trojím použití tří bēd položen nad počátek prvního běda, označuje propuštění čtyř andělů, což ve verši představuje uvolnění druhého velkého džihádu islámu.

Řka šestému andělu, který měl polnici: Rozvaž čtyři anděly, kteří jsou svázáni při veliké řece Eufratu. Zjevení 9,14.

Proto se rozumělo, že na počátku třetího běda bude islám zároveň uvolněn i omezen, což je právě svědectví sestry Whiteové.

„V oné době, kdy se dílo spasení bude chýlit ke konci, přijde na zemi soužení a národy se budou hněvat, avšak budou drženy na uzdě, aby nebránily dílu třetího anděla. V oné době přijde ‚pozdní déšť‘ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc mocnému hlasu třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

Když byl zkoumán historický záznam islámu, bylo zjištěno, že válečné tažení a úspěchy arabského islámu prvního běda jsou islámem chápány jako „první velký džihád“ a že válečné tažení Osmanské říše, které začalo, když byli uvolněni čtyři andělé, je islámem chápáno jako „druhý

velký džihád“. V souladu s trojím použitím islám věří, že třetí a poslední velký džihád začal 11. září 2001. Jak kdysi napsal William Miller: „Dějiny a proroctví jsou ve shodě.“

Použití zásady „řádek za řádkem“ na uvolnění a současné zadržení, jak je znázorněno překrytím počáteční prorocké linie prvního a druhého běda přes sebe, bylo Duchem proroctví dokonale potvrzeno; a bezprostředně poté, co islám udeřil 11. září 2001, uvalil prezident George W. Bush na islám celosvětové omezení tím, že zahájil svou válku proti teroru. Současné uvolnění a zadržení „rozhněvaného koně“ islámu bylo potvrzeno Biblí, Duchem proroctví a také dějinami.

Ti, kdo „následují Beránka“ zpět na staré Milleritské stezky, nalézají „odpočinutí“, jímž je pozdní dešť, o němž sestra Whiteová uvádí, že začíná, když se národy rozhněvají, avšak jsou drženy na uzdě, jako tomu bylo 11. září 2001.

„V oné době, zatímco se dílo spasení bude uzavírat, bude na zemi přicházet soužení a národy se budou hněvat, avšak budou zadržovány, aby nebránily dílu třetího anděla. V oné době přijde ‚pozdní dešť‘ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc mocnému hlasu třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

Ti, kdo „následují Beránka“ zpět na staré milleritské stezky, nacházejí „odpočinutí“, jímž je pozdní dešť, o němž sestra Whiteová uvádí, že začíná tehdy, když mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly sestoupil 11. září 2001.

„Pozdní dešť“ má sestoupit na Boží lid. Mocný anděl má sestoupit z nebe a celá země má být ozářena jeho slávou.“ Review and Herald, 21. dubna 1891.

Ten mocný anděl sestoupil, když byly budovy New Yorku svrženy, tehdy začalo zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc a pozdní dešť začal skrápět. Ti, kteří byli vedeni zpět ke starým stezkám Jeremiášovým a našli „odpočinutí“, jímž je pozdní dešť, tehdy rozpoznali, že Izaiášovo „odpočinutí a občerstvení“ bylo rovněž pozdním deštěm; zároveň to však bylo i označením zkoušky, která 11. září 2001 přišla na Boží lid, a zvláště na „posměvačné muže“, kteří „vládli Jeruzalému“. Pochopili, že tato zkouška byla dvojí, neboť představovala poselství islámu třetího běda, a právě tak důležitě představovala biblickou metodologii, která ustanovila poselství pozdního deště.

Jemuž řekl: Toto je odpočinutí, jímž můžete dát unavenému spočinout; a toto je občerstvení. Ale oni nechtěli slyšet. Proto se jim slovo Hospodinovo stalo příkazem na příkaz, příkazem na příkaz; řádkem na řádek, řádkem na řádek; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět, byli zlomeni, chyceni do osidla a zajati. Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy muži posměšní, kteří vládnete tomuto lidu, jenž je v Jeruzalémě. Izajáš 28,12–14.

Chození po starých stezkách umožnilo Božímu lidu posledních dnů následně rozpoznat, že podobenství o deseti pannách, které „znázorňuje zkušenost adventního lidu“, se mělo během doby pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc opakovat „do posledního písmene“. Svědectví dějin, v nichž se toto podobenství poprvé naplnilo, ukázalo, že druhá kapitola Abakuka s podobenstvím přímo souvisela a byla jeho součástí. Proto „spor“ z Abakuka 2 představoval zkoušku odpočinutí a občerstvení,

kteřou pohřdáví muži odmítli slyšet. Když věrní badatelé Písma dále zkoumali staré stezky, uvědomili si, že nejen podobenství o deseti pannách a Abakuk 2 jsou týměž proroctvím, nýbrž že jím je také dvanáctá kapitola Ezechiele.

„Část Ezechielova proroctví byla pro věřící rovněž zdrojem síly a útěchy: ‚I stalo se ke mně slovo Hospodinovo řkouce: Synu člověčí, co je to za přísloví, které máte v zemi izraelské, když říkáte: Dny se prodlužují a každé vidění selhává? Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin.... Dny jsou blízko a naplnění každého vidění.... Promluví a slovo, které promluví, se splní; již se nebude déle odkládat.‘ ‚Z domu izraelského říkají: Vidění, které vidí, platí pro mnohé budoucí dny a prorokuje o časech dalekých. Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin; žádné z mých slov už nebude déle odkládáno, ale slovo, které jsem promluvil, se stane.‘ Ezechiel 12,21–25, 27, 28.“ Velký spor, 393.

Období zapečetování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc, jak je znázorněno adventním hnutím let 1840 až 1844, představuje časové období v posledních dnech, kdy „se vyplní“ „výsledek každého vidění“. Prorocké dějiny prvního běda, položené na prorocké dějiny druhého běda, určují prorocké dějiny třetího běda, jimiž jsou prorocké dějiny zapečetování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Jsou to také dějiny let 1840 až 1844. Jsou to také dějiny, v nichž je vykonáno dílo posla, jenž připravuje cestu Poslu smlouvy. Jsou to dějiny, v nichž dva rohy šelmy ze země procházejí přechodem od šestého k „osmému“, který „je z těch sedmi“. Jsou to dějiny, v nichž jsou v jedenácté kapitole Zjevení zabiti dva proroci na ulici.

Neméně významná je však skutečnost, že protože Boží slovo nikdy neselhává, ve spojení se zásadou, že všichni proroci hovoří více o posledních dnech než o kterémkoli jiném období, dne 11. září 2001 nastaly „prorocké dny jsou blízko“, kdy „slova, která“ Bůh vyslovil, „se naplní“ a „nebude již odkladu“.

Vzpouřa roku 1863 určila laodicejskému adventismu, aby bloudil po poušti, dokud všichni nezemřou. Pán se k těmto dějinám vrátil 11. září 2001, tak jako to učinil se starověkým Izraelem v Kádeši.

První návštěva Kádeše vyústila ve vzpouřu deseti zvědů a přivodila dobu putování po poušti. Na konci čtyřiceti let se do Kádeše vrátili a právě tam Mojžíš podruhé udeřil do Skály a bylo mu zabráněno vstoupit do Zaslíbené země, avšak oni do ní vešli s Jozuem. 11. září 2001 označuje poslední generaci a Bůh již nebude dále prodlužovat své Slovo.

Tomuto faktu se budeme věnovat v příštím článku.

„Dějiny pouštního života Izraele byly zaznamenány ku prospěchu Božího Izraele až do konce času. Boží jednání s poutníky na poušti při všem jejich putování sem a tam, v jejich vystavení hladu, žízní a únavě, i v pozoruhodných projevech jeho moci k jejich vysvobození, je božským podobenstvím, naplněným varováním a poučením pro jeho lid ve všech věcích. Rozmanitá zkušenost Hebrejů byla školou přípravy pro jejich zaslíbený domov v Kanaánu. Bůh chce, aby jeho lid v těchto posledních dnech s pokorným srdcem a učenlivým duchem znovu promýšlel ohnivé zkoušky, jimiž prošel starověký Izrael, aby se z nich poučil při své přípravě pro nebeský Kanaán.“

„Skála, která, udeřena na Boží příkaz, vydala své živé vody, byla symbolem Krista, zasaženého a zdeptaného, aby jeho krví mohl být připraven pramen ke spasení hynoucího člověka. Jako byla skála udeřena jednou, tak měl být Kristus ‚jednou obětován, aby nesl hříchy mnohých‘. Když však Mojžíš v Kádeši ukvapeně udeřil do skály, byl tento krásný symbol Krista porušen. Náš Spasitel neměl být obětován podruhé. Jako byla ta veliká oběť přinesena jen jednou, je třeba, aby ti, kdo hledají požehnání jeho milosti, pouze prosili ve jménu Ježíšově — vylévali touhy svého srdce v kající modlitbě. Taková modlitba předloží před Hospodina zástupů Ježíšovy rány, a tehdy znovu vytryskne životodárná krev, předobrazená prouděním živé vody pro žízňící Izrael.“

„Jen skrze živou víru v Boha a pokornou poslušnost jeho přikázáním může člověk doufat, že dosáhne božského zalíbení. Při onom mocném zázraku v Kádeši Mojžíš, unavený neustálým reptáním a vzpourou lidu, ztratil ze zřetele svého Všemohoucího Pomocníka; neuposlechl příkazu: ‚Promluvte ke skále, a vydá své vody;‘ a bez božské síly byl ponechán tomu, aby poskrvnil svůj záznam projevem vášně a lidské slabosti. Muž, který měl, a mohl zůstat čistý, pevný a nesobecký až do završení svého díla, byl nakonec přemožen. Bůh byl před shromážděním Izraele zneuctěn, když mohl být poctěn a jeho jméno oslaveno.“

„Soud, který byl nad Mojžíšem ihned vyneseno, byl nanejvýš bolestný a pokořující,—že on spolu se vzpurným Izraelem musí zemřít dříve, než překročí Jordán. Má však člověk tvrdit, že Pán jednal se svým služebníkem přísně pro tento jediný přestupek? Bůh poctil Mojžíše, jako tehdy nepoctil žádného jiného žijícího člověka. Znovu a znovu obhájil jeho věc. Vyslyšel jeho modlitby a mluvil s ním tváří v tvář, jako člověk mluví s přítelem. Právě úměrně světlu a poznání, jichž se Mojžíš těšil, byla zvětšena i jeho vina.“ Signs of the Times, 7. října 1880.